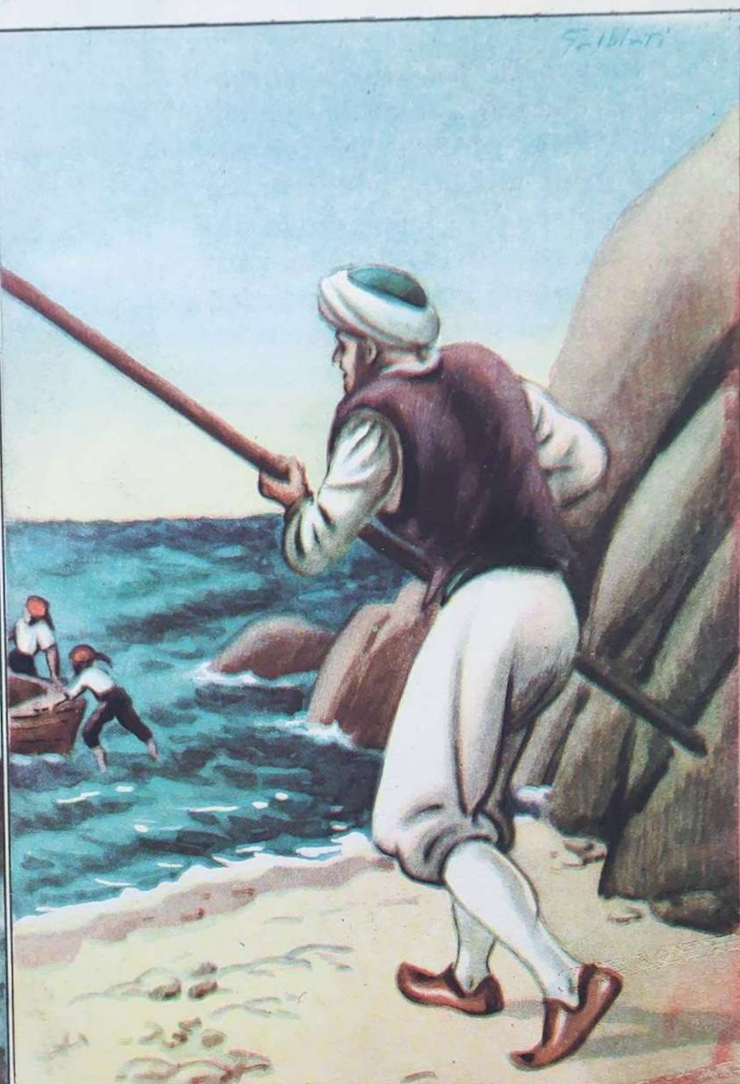
GULIVER
u zemlji divova

Putovali smo dugo Velikim oceanom i uslijed oluje izgubili svaki pravac. Najzad ugledasmo jedan otok i kapetan naredi da se spusti u more čamac sa bačvama, da se opskrbimo vodom.

Kad stigosmo na obalu, iskrca se nas nekoliko i svaki se uputi različitim pravcem, da potraži rijeku ili izvor. Poslije dugog, uzaludnog hodanja, spopade me umor. Tada se vratih istim putem i ponovo krenuh prema obali.

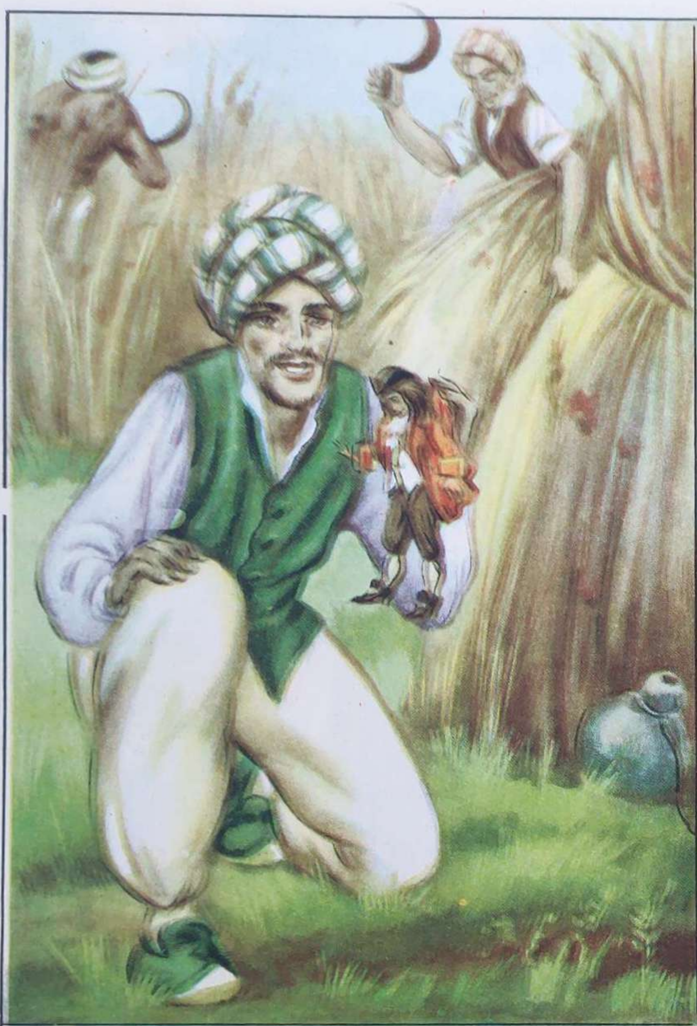
Stigoh upravo u trenutku kad se, na moje veliko zaprepaštenje, čamac žurno udaljivao, a neki se čovjek, velik kao kakvo brdo, dao za njima u potjeru hodajući po moru kao da hoda po kopnu.

Prestrašen tim prizorom, pobjegoh, zaputih se nekim puteljkom, koji se probijao između polja, a meni se činilo poput široke aleje. Skrenuh na jednu drugu stazu, koju je nadvisivalo žito visoko oko osam metara, i ugledah nešto što mi je sledilo krv.

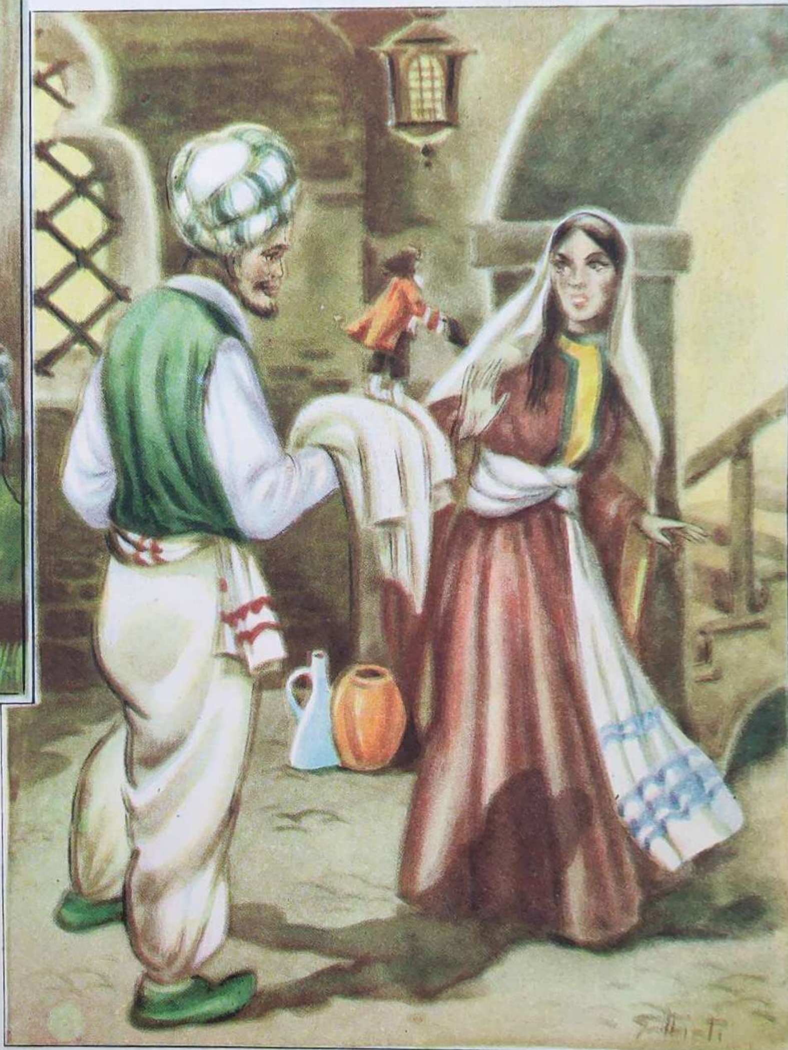

Petorica tih golemih stvorova, svaki naoružan srpom dugim oko dva metra, želi su žito. Sav ustrašen, potražih zaklon u najgušćem dijelu žita, ali se jedan od žetelaca sve više približavao, žanjući strašnim zamasima srpom oko mene, dok sam se ja teškom mukom skrivao.

Kada me je žetelac primijetio, najprije se počeo smijati, kao da je ugledao neku čudnu životinjicu, i stao me znatiželjno promatrati; zatim nešto povika glasom, koji mi se činio kao grmljavina, riječi mi nisu bile razumljive, ali je sigurno dozivao nekoga.

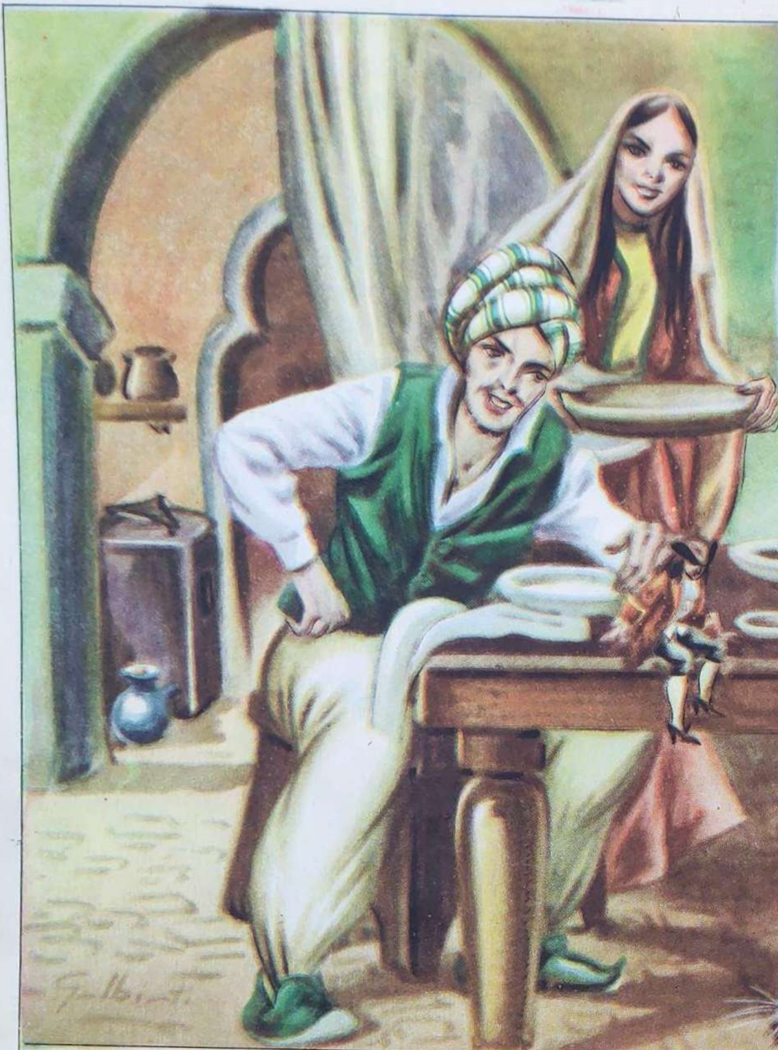
Dotrči naposljetku jedan drugi div, koji je morao biti gazda ili upravitelj posjeda, jer nije držao u ruci, kao drugi, golemi srp. Na riječi žeteoca, okrenu se prema meni, sagnu se i prihvati me pažljivo sa dva prsta gledajući me znatiželjno. Zatim izvadi maramicu veliku poput plahte, složi je i presloži, kao da pravi jastuk, stavi to na ruku, položi ruku na zemlju i dade mi znak da se smjestim.

Zatim me odnese svojoj kući. Kad me njegova žena ugledala, stade da kriči, kao da je ugledala žabu ili pauka.

Kada je vidjela da sam sasvim miran i da se pokoravam znacima njezinoga muža, priviknu se na moju prisutnost i ubrzo mi ukaza veliku naklonost.

Umjesto dosadne životinjice, kakav sam joj se učinio u prvi čas, smatrala me živom igračkom. Malo zatim, svi posjedaše za stol: upravitelj, žena i troje djece. Stol je bio dugačak otprilike pedeset metara, i visok barem osam, a stolice u srazmjeru sa stolom.

Prema tome nisam mogao sjesti kao ostali: posjedoše me naprosto na stol, a umjesto tanjura staviše preda me mali tanjurić za kavu.

Sa jednog ogromnog tanjura, na kome je bilo meso, gazdarica odreza za me komadić, dodavši mrvicu kruha.

Ja izvadih iz džepa viljušku i nož i počeh jesti na veliku zabavu svih.

Zatim mi dobra žena pruži likersku čašicu u kojoj je bilo oko dvije litre vina ukusnog i ne baš jakog. Moradoh prihvatiti čašicu sa dvije ruke, da je prinesem ustima.

Za vrijeme ručka smetala mi je samo prisutnost jedne mačke velike kao govedo i dvaju pasa viših od dva slona. Ali sve je prošlo bez ikakve nezgode.

Kćerka upravitelja, djevojčica od devet ili deset godina, odmah mi priđe i oduševi se kao da sam lutka. Uz majčinu pomoć napravi mi strunjaču, dva jastuka i pokrivač, i sve to stavi u jednu kutiju. Tako sam za odmor imao dosta prostran krevet.

Pokušaše ipak da me nauče njihov jezik, što naučih brzo, jer je bio jezik jednostavan i nerazvijen. Uskoro sam uspio da svaku stvar nazivam njenim imenom, i također naučih obične izraze kao: „Milo mi je što vas mogu pozdraviti; kako ste?" i t.d.

Zaista je morala smiješno izgledati ova div-djevojčica, koja je sjedila na podu, držeći me na koljenima i učeći me govoriti.

Kad je odlazila u šetnju, djevojčica me je nosila u kutiji obješenoj oko vrata na ramenu.

Upravitelju pade na um da iskoristi moj sitni rast i da me pokazuje za novac.

Odnese me u grad, zaustavi se u jednoj gostionici, te oglasi u dogovoru sa gostioničarem, da će prirediti s izvanrednim živim stvorom uzbudljivu predstavu.

Postaviše me na gostioničarski stol, dugačak i širok oko sto metara, i moja mala odgojiteljica naređivaše mi da izvodim vježbe, koje smo već bili pripremili, te mi upućivaše pitanja, na koja sam odgovarao njihovim jezikom. Puštali su po trideset osoba odjednom.

Doživjesmo izvanredan uspjeh.

Moradoh ponoviti prizor dobrih dvanaest puta u jednom danu i na koncu sam se osjećao mrtav umoran.

Čuvši za me kraljica, htjede da me vidi, i moja me mala odgojiteljica odnese u kraljevski dvor. Izveo sam neke pokrete izgovorio neke uljudne izreke, a kraljica je bila tako zadovoljna da mi je pružila ruku na poljubac. Ja sam jedva uspio da s obje ruke prihvatim njezin mali prst i približim usnama vrh nokta. Zatim me kraljica otkupi od upravitelja, zadrža također moju odgojiteljicu, bez koje bih se osjećao izgubljen.

Za mene izradiše jednu drvenu škrinju, široku i dugačku oko četiri metra, visoku tri, i to bijaše moja kuća: dva prozora i pokrov sa zatvaračem, upravo kao poklopac na kutiji. Na poklopcu bijaše karika s lancem i na kraju kuka.

Kad se odlazilo na šetnju, jedan paž je bio zadužen da nosi škrinju, t.j. moj stan, obješenu na ramenu za kuku.

U kućici je sve bilo raskošno, krevet, stolice, slol, posuđe i sve ostalo, upravo kao kućica za princezinu lutku.

Bijaše na dvoru i kraljičin patuljak, dvorski lakrdijaš, koji mi je zavidio, jer me je kraljica voljela, i stoga me je ta mala nakaza mučila na sve moguće načine.

Jednog dana za stolom, iskoristivši rastresenost moje odgojiteljice, dohvati me sa dva prsta i zagnjuri me glavom u jednu posudu sa kremom.

Kad to primijetiše ja sam već progutao pola

litra kreme, a čudno je što se nisam zadavio.

Drugi put me dohvati i ugura nogama u kost bez srži, što stajaše na tanjuru jedne dvorske dame. Možete zamisliti kako sam izgledao! To je izazvalo silan smijeh. Morao sam izgledati zaista smiješno sa glavom koja mi je virila iz kosti, pa i sama kraljica, iako je bila razljućena, nije se mogla suzdržati od smijeha. Ali rasrđena kraljica pokloni nekome svoga patuljka lakrdijaša, da spriječi druge, slične šale.

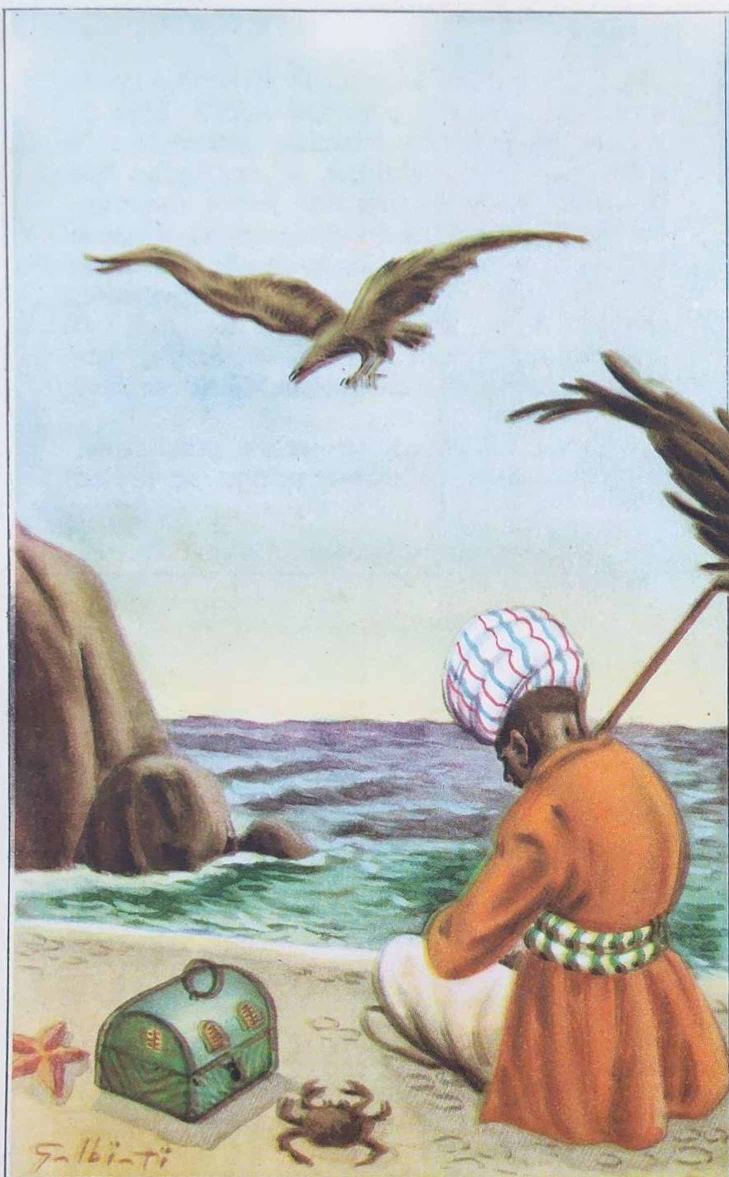
Jednog dana zaprijetila mi velika opasnost kad sam bio u svojoj kućici, koja je stajala na jednom komadu pokućstva u sobi moje odgojiteljice, a poklopac bio otvoren. Kroz prozor uđe jedan majmunčić, koji je pripadao nekoj dvorskoj dami: kad kažem majmunčić, to znači da se radi o životinji velikoj kao slon. Majmunčić, skačući amo tamo, primijeti me, dohvati me jednom rukom i položi u naručaj, kako to čini majka sa svojim djetetom kad ga uspavljuje.

Čuvši zatim da se netko približava, pobjegne kroz prozor i popne se preko žlijeba na krov.

Zamislite moj strah! Dotrčaše ljudi, ali nisu znali što da urade, bojeći se da me prestrašeni majmun ne pusti i da se ne skotrljam sa te visine.

Morali su postaviti ljestve, pa se na krov popela sama majmunova vlasnica, koja se malo grozila, malo molila, i napokon sklonila životinju da me pusti u njene ruke. I tako bijah spasen.

Kraljica zaželi da se prošeta do mora, i moja odgojiteljica uze sa sobom i moju kuću.

Prispjevši na obalu, odložiše kućicu na zemlju, i paž bijaše zadužen da me čuva. Ali čuvar zaspi. Ja zatvorih dobro prozore, ispruži se na krevet i zaspah.

Probudi me odjednom neki trzaj i kroz prozor vidjeh kako plovim u visini.

Neka ptica, grdno velika, mora da je kandžama dohvatila kariku na vrhu pokrova. U jednom trenutku mora da me ptica ispustila, jer se strmoglavih i pljusnuh u more. Za sreću, pod kućice bijaše mnogo teži od ostalih dijelova, tako da je kućica plivala. Sa svim tim moj položaj je bio strašan. Otvorih prozor i počeh očajnički vikati, ali bez ikakvog uspjeha. Možete zamisliti da su bili uzaludni moji vapaji na neizmjernoj pučini mora.

Kad sam se malo smirio, strepeći između straha i nade, stao sam pažljivo promatrati pučinu. Nakon nekoliko sati očekivanja, punog smrtne tjes skobe, opazih jedan brod na pučini, ali ne baš jako daleko. Sada je trebalo svratiti pažnju na se!

Vikati, zvati u pomoć bilo bi sasvim uzaludno: udaljenost je ipak bila prevelika. Trebalo je dati kakav znak, trebalo je mahati. Uzeh plahtu sa moga kreveta, popeh se na krov kućice i odatle počeh mahati svojom zastavom, prizivajući pomoć i spas.

Jasno je da je moj znak bio zapažen na brodu, jer se jedan čamac odvoji od njega i približi se. Ljudi koji su bili u njemu povikaše mi da se bacim u more, što učinih bez razmišljanja.

Podigoše me na čamac i sa njega pređoh na brod. Kad sam se odmorio i okrepio, požurih se da ispričam svoj nečuveni doživljaj.

GULIVER
u zemlji divova

Izdavačko poduzeće
„OTOKAR KERŠOVANI" — Rijeka
Tisak: Faduv - pogon grafičke djelatnosti - Rovinj